

Full diocesà

5 d'agost del 2018

El miracle de les Neus, de Jacopo Zucchi's (Pinacoteca Vaticana).

Santa Maria de les Neus

Avui, 5 d'agost, Roma celebra la dedicació de la basílica de Santa Maria la Major, la primera església occidental dedicada a la Mare de Déu.

El papa Liberi va encarregar-ne la construcció vers l'any 360. Volia un santuari en el lloc on es va aparèixer Maria davant un patrici local que, segons explica la tradició, va demanar que es construís una església al cim d'un turó que ella mateixa assenyalaria amb una miraculosa nevada el 5 d'agost de l'any 358, en ple estiu.

Des de llavors es recorda aquest miracle llançant pètals de roses blanques durant la missa solemne d'aquest dia. Més modernament, des de 1983, es commemora el miracle a la tarda amb una recreació artificial amb neu sintètica sobre la façana del temple. Un espectacle animat per música clàssica.

Santa Maria la Major, on és canonge i mestre de capella el català Valentí Miserachs Grau, és una de les quatre basíliques majors de Roma. És, juntament amb Santa Sabina, una de les dues úniques esglésies romanes que conserva la planta basilical i l'estructura paleocristiana primitiva.

Conserva la imatge de la «Salus Populi Romani», icona bizantina de Maria i el Nen que prové de les primeres comunitats cristianes.

«Jo sóc el pa que dóna la vida: els qui vénen a mi no passaran fam»

Diumenge XVIII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmurà en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: «Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte quan encara sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam.» El Senyor digué a Moisès: «Mira, jo us faré ploure pa del cel. Que tothom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els mando. He sentit aquestes murmuracions del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: "Aquest vespre menjareu carn, i demà al matí tant de pa com voldreu", i sabreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu.» Aquell vespre, doncs, arribà un vol de guatlles que cobrí el campament, i l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvaí, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra. Els israelites, en veure-ho es deien l'un a l'altre: «Manhu», que vol dir 'Què és això?' Perquè no sabien què era. Moisès els digué: «Això és el pa que el Senyor us dóna per aliment.»

(16,2-4.12-15)

Salm responsorial

El Senyor els donà el seu blat celestial.

(Salm 77)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen. Però el Crist, tal com vosaltres heu après, no és res de tot això. No us l'han predicat tal com és? No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs, deixeu la vostra antiga manera de viure. Despulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els designis que la sedueixen la porten a la seva destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.

(4,17.20-24)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, quan la gent veié que Jesús no era allà i

els seus deixebles tampoc, pujà a les barques i anà a buscar Jesús a Cafar-Naüm. Quan el trobaren, estranyats que fos a l'altra riba, li preguntaren: «Mestre, quan hi heu vingut, aquí?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut. No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dóna la vida eterna. Aquest menjar us el donarà el Fill de l'home: ell és el qui Déu, el Pare, ha marcat amb el seu segell personal.» Ells li preguntaren: «Què hem de fer per obrar com Déu vol?» Jesús els respongué: «L'obra que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat.» Li contestaren: «Quin senyal visible ens podeu donar, que ens convenci? Quines obres feu? Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Escriptura: "Els donà el seu blat celestial."» Jesús els respongué: «Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dóna el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món.» Li diuen: «Senyor, doneu-nos sempre aquest pa.» Jesús els diu: «Jo sóc el pa que dóna la vida: els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set.»

(6,24-35)

«Quan la rosada s'esvaí, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre...»

No quedar-se amb les aparences de la superfície

Jean Hakolimana, prev.

Hi ha una dada constant que acompanya Jesús al llarg dels evangelis: acabat d'obrar un miracle, la gentada passa de l'eufòria a la fredor. El motiu és senzill, Jesús els convida a anar més enllà de la immediatesa, a buscar l'essència que tot ho sosté. Aquesta actitud exigent de Jesús té un doble efecte. D'una banda, rebaixa l'entusiasme de les masses i, de l'altra, contribueix a la maduresa de veraders deixebles. Quatre segles abans de Crist, el filòsof grec Aristòtil havia ensenyat un principi segons el qual el que es guanya en extensió es perd en comprensió, i inversament. Aplicat a l'àmbit de la fe, ens adonem que la popularitat i l'exigència o la serietat no sempre van junts, ans al contrari. És el que li passa a Jesús.

Avui dia estem atrapats en el mateix debat: entre anunciar l'Evangelí en la seva senzillesa i exigència amb el risc de perdre seguidors, o tallar-ho tot a mida de les tendències o modes del moment per exigència de la popularitat. Tanmateix, la fe cristiana no consisteix primordialment a anar complint correctament un codi de pràctiques i observances més o menys agradables. La identitat cristiana està a aprendre a viure un estil de vida que neix de la relació viva i confiada en Jesús el Crist. Ens anem fent cristians en la mesura en què aprenem a pensar, sentir, estimar, treballar, patir i viure com Jesús. Ser cristià exigeix avui una experiència de Jesús i una identificació amb el seu projecte que no es requeria fa uns anys per a ser un bon practicant. Per a subsistir enmig de la societat laica, les comunitats cristianes necessiten tenir cura més que mai de l'adhesió i el contacte vital amb Jesús, el Crist.

La imatge

Tan autònoms que arribem a ser, i no tenim a la mà el desllorador de l'existència! Ser lliure serveix, però no per a tot. Per això continuem cercant: autoajuda, experiències exòtiques. La gent del nord del llac havien descobert Jesús i el

seguien malgrat tot. Jesús se'ns fa present de diferents maneres: la Paraula, que llegim en l'Escriptura, i els sagraments, sobretot l'Eucaristia.

Maria, Jesús i Joan (1450). Roger van der Weyden

Agenda

Lit. hores: Setmana II

6 dilluns

—Sants Just i Pastor, màrtirs (†304)
Daniel 7,9-10.13-14 / Salm 96 /
Marc 9,2-10

7 dimarts

—Sant Gaietà, prevere (1480-1547)
—Sant Sixt, papa (257)
Jeremies 30,1-2.12-15.18-22 /
Salm 101 / Mateu 14,22-36

8 dimecres

—Sant Domènec de Guzmán,
prevere (1170-1221)
Jeremies 31,1-7 / Salm Jeremies
31,10.11-12ab.13./ Mateu 15,21-28

9 dijous

—Santa Teresa Beneta de la Creu,
religiosa (1891-1942)
Osees 2,14b.15b.19-20 / Salm 44 /
Mateu 25,1-13

10 divendres

—Sant Llorenç diaca i màrtir (†258)
2 Corintis 9,6-10 / Salm 111 /
Joan 12,24-26

11 dissabte

—Santa Clara d'Assís, verge
(1193-1253)
—Santa Susanna, màrtir
Habacuc 1,12-2,4 / Salm 9 /
Mateu 17,14-20

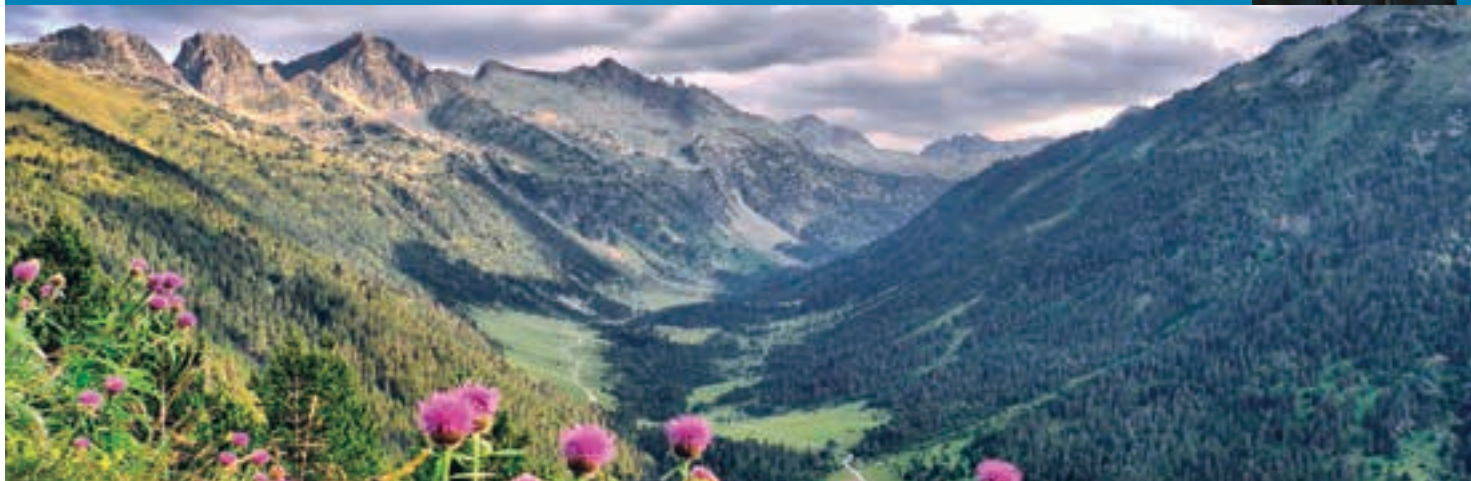
12 diumenge XIX de durant l'any / Cicle B

—Santa Francesca de Chantal
(1572-1641)
1 Reis 19,4-8 / Salm 33 / Efesis
4,30-5,2../ Joan 6,41-51

Beneïu el Senyor, totes les criatures (Dn 3,57)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els qui som d'ambients rurals estem molt acostumats a viure enmig d'una natura generosa. A més, en aquest any, en què les pluges abundantíssimes de la primavera ens han regalat uns verds tendres i abundosos, encara gaudim més de la terra on vivim. L'estiu, però, és un temps que, pel dia més llarg, per les bones temperatures, podem gaudir de la natura. I és bo que ho fem.

El cristians tenim el do i el deure de poder reconèixer en la bellesa de la natura la mà amorosa de Déu. La natura no és una realitat impersonal, amb una conjunció de forces i atzars que la fan possible, sinó que és creació de Déu, en sortir de les seves mans. Anomenant-la creació reconeixem el seu autor, el qui li ha donat l'existència i les lleis que configuren la seva harmonia i la seva mateixa bellesa. En aquesta creació els humans tenim la prerrogativa de ser els únics éssers que tenim consciència d'existir i, cosa més important, els únics que podem reconèixer la faç del creador per les petjades que deixa contínuament en la seva obra.

En la Bíblia i en la tradició cristiana veiem com el creient, ple de fe i d'agraïment a Déu, lloa el Senyor per la crea-

ció i les seves meravelles; però també veiem com convidada les criatures, els éssers creats per Déu, a beneir, lloar i glorificar el seu autor. Els salms són una bona expressió d'aquest fet. També els cànctics com el que trobem en el llibre de Daniel capítol tercer, en què hom convida tots els éssers, els àngels i els homes, el sol i les estrelles, el fred i la calor, la llum i la foscor, els ocells i els ramats... tots són convidats a glorificar el Senyor. I de la tradició cristiana solament cal esmentar el *Càntic de les criatures* de sant Francesc d'Assís.

En aquest temps d'estiu, tot passejant o contemplant la immensitat del mar o la profunditat dels paisatges de muntanya, hem de tenir una mirada agraïda al qui ens ha fet el do de la vida i de la casa comuna que és la nostra terra. I que aquesta mirada agraïda es faci lloança del Déu que ens estima, Déu creador de totes les coses visibles i invisibles, Déu amorós que ens ha fet el do de la vida i, amb la seva providència, ens dóna l'aliment i les condicions per a la vida. Lloança que va unida a la benedicció de Déu, que no és res més que reconèixer els béns que ells ens fa i retornar-los-hi, en certa manera, amb la pregària de benedicció, de reconeixement del qui és autor de tot bé.

